

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 508 [i. e. 506]. Symmachi Pap. Annus 8. Anastas. Imp.
16. Theodor. Reg. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

VII. a Theod. lib. 2. Col. 168. MACEDONIVS EPISCOPVS CONSTANTINOPOLITANVS QV ARISTOTELI DE MIDIO. VIII. SABINIANNVS CONSVLVS A GOTHIS.

multu, quem constat ex Marcelino iterum post sequentem annum a populo excitatum in Circo.

Quod vero idem Imperator his aduersantem nactus est Macedonium Constantinopolitanum Episcopum Chalcedonenis Synodi defenforem, qui populi totius praesidio vallaretur haud liguit eum statim (vt optabat) eijcere. Verum dolorem agere aggreditur: Etenim (inquit Theodoros) inimici Macedonij Eueholium quemdam subornarunt, qui gladio illum impeteret: Macedonius vero, vt mansuetudinem suam ostenderet, quoniam Eueholio dari precepit. Tale quid etiam erga sacilegos quosdam fuit. haec ipse. Sed quomodo idem Macedonius Imperatori haeretico resistens, ex sede pulsus sit, suo loco dicemus.

Vidisti & considerasti, puto, lector, morem haereticorum Principum, omnem fornicatus praesertim speciem pietatis vt regnent; intrinsecus vero fouere nequitiam. Sed quid Deus? nouos in Imperium excitat hostes: vix enim cum Persis ictu foedere, cum in fidem Catholicam arma mouer Imperator, aduersus eum Gothus sub duce Mundone insiliit in regiones Anastasio subditas; contra quem Sabinianus anni huius Consul, Orientalis Imperij cum exercitu missus, profligatus cum paucis fugit. Consilio autem & opera Theodorici Italiae Regis, eiusmodi excitaros esse motus, fractamque pacem in ipsam & Anastasium, sequentis temporis res gestae significat, quomissis sunt Constantinopoli duces, qui piraticae classe Italiae infestarent.

IESV CHRISTI Annus 508.

SYMMACHI PA. 8. ANASTAS. IMP. 16. Annus 8. THEODOR. REG. 14.

I.

CHRISTI annus quingentesimus sextus Messalam Romae creatum, Arcobindam vero Constantinopoli Consules habuit. Est de Messala frequentis mentio apud Ennodium, & inter alia cum ipsum rogat, vt pro se preces offerat apud sanctos Apostolos. Sidonius quoque ad Felicem, cum viros insigniter doctos eius temporis censet, ait Messalam fuisse hominem ingenij satis profundi: Est epigramma Ennodij ad ipsum Messalam Consulem, cui eiusmodi inscriptio est: Misa: Epigramma, quod Messala Consul, Ennodius cognomine dicitur est.

Consul ad genium nomen pro stemmate iunxi

Dani lucem Vastu, sum trabeae potior.

Quid palmae tuo tantum de murice vernas?

Plus siccata dedit purpura nostra tibi.

Ex quo pariter Ennodij genij intelligas: est enim & ipsius Messalae ad Ennodium Epigramma, quo eam sibi proximum nominat, cum librum ab eo petit hae. versibus:

Suscipe versiculos, Ennodij poeae me nostros,

Vt librum nobis reddere non desinas, &c.

II.

CONCILIUM AGATHENSE

Hoc ipso anno celebratum est Concilium Agathae civitatis in Gallia Narbonensi, sub Alarico Visigothorum Rege, anno regni eius vigesimo secundo, quinto Kalend. Septembris, cui praesuit sanctus Caesarius Episcopus Arelatensis, vt eiusdem Concilij Acta testantur: in quibus licet primo loco nominatus Caesarius, cuiusnam civitatis Episcopus fuerit, non exprimitur; praerogativa tamen primatus, quem in subscribendo sibi vendicat, nullum alium praeter Arelatensem licet existimare Pontificem: quod quidem absque ambiguitate constat sunt Patres, qui interfuerunt Meldensibus Concilio.

Concil. Meldens. cap. 77.

III.

Synodo huic venerandissimi Antistites numero triginta quinque interfuerunt, licet viginti nomen tantum nominati habeantur, iidemque gloria confessionis illustres, vt potest qui inter Arianos dominantes illibatam libertatem tectam fidem Catholicam conseruarent: & inter eos emittuerunt aliquot sanctitate celebres in Ecclesiasti-

cis tabulis perpetua memoria consecrati; vt Firminus Mentis Episcopus, quem natalicio die colit Ecclesia & quindocimo Kalend. Septembris, S. Quintianus Episcopus Rutenorum, idem licet monumentis adscriptus, de quo plurimum dicitur sumus; & alij.

Dedit facultatem Alaricus Rex Arianus, vt Orthodoxi Episcopi in vnum conuenientes Synodum celebrarent: cuius praesiti beneficij memores Patres, ipsius Synodi exordio pro eodem Rege preces Domino obtulerunt, vt iudicium in eiusdem Synodi praesentatione restantur. Leguntur sancti canones, vel restituti iam antiquitati numero septuaginta & vnus, quibus pendit collapsam Ecclesiasticam disciplinam in vigorem primitiuum restitutum conati sunt. Porro ex adhibitis remedijs, quibusdam moribus illa laborarent Ecclesiae, potest intelligi: & ne euagetur per singulas ibi a Patribus editas sanctiones, hoc ipsum cano quadragesimus sextus ostendit, quo ista decreta fuerunt.

Massae die Dominica secularibus tenere. Speciali ordinatione praecipimus: ita vt ante benedictionem sacerdotis egredi populus non praesumat. Qui si fecerint, ab Episcopo publice confundantur. Atque hoc praesentibus Synodo Caesarius stabilendum proposuit, quod ex Cypriano res ab eo gestas omni fide perlecto: Cum (inquit) de quibusdam esset ad altare, animi aduerus quosdam, lecto Euangelio, ex Ecclesia egredi, quosdam sancti viri conciones auscultare inuio detrectarent. Mox igitur aduolat: appollat huic virum yohannem. Quid facitis filij? Quid ita foras absceditis, mala persuasione subuer? State ego animabus vestris ad accipienda verba aduertarum nostrae, eaq. auscultate solliciti: Non licet vobis in illa tremendo iudicio die monere, etiam atq. confessor. Nisi si obsecro, vel surdis, vel profugi: auditis oru mei buccinam, perinde ac si animas vestras suo iudicio Satan ingularit. Non ego taciturnitate arguar. Haec de causa apostolice officia, lectu Euangelij, occidit inquit: donec propitia Deo vbi gratularentur, ea coercionem se professisse, qui solabant esse fugituri, haec ipse.

Extremam eo argumento ipsa eiusdem S. Caesarij dicta ad populum homilia, cuius est titulus huiusmodi: Admonitio, per quam suadetur, vt omnis populus, donec mysteria celebrantur, in Ecclesia fideliter expectet. eoque eius exordium: Rogo vos, fratres charissimi, & paterna pietate commoueo, vt quatenus aut de Dominico, aut de alijs maioribus festiuitatibus Missae sunt, nullus de Ecclesia discedat, donec diuina mysteria explantur, &c. haec nos occasione recitari canonis Concilij Agathensis Caesarij rogatione in primis editi non oportuit praetermississe. Habentur eiusdem sanctissimi viri post aliorum eius scriptorum naufragia ad populum alia dicte homilia omnes numero quadraginta, & quidem aetere, quibus antiquae Ecclesiae Gallicanae pia doctrina cum sacris traditionibus ac ritibus quam fidelissimam referatur, vt inter alia de paenis & purgationij post animarum migratione, & scripturis pro eiusdem subleuandis, atq; alijs id generis maioribus absq; ambiguitate acceptis, creditis, & populo infirmatis Catholicis dogmatibus inuolabiliter obseruatione custodiendis.

Porro quod ad idem Agathense Concilium, de quo est nobis tractatio, pertinet; quis non videat ab eodem sancto Caesario statuenda fuisse proposita, quae ipse populum facere publicis concionibus persuaferat: nam si licet in his immorari eiusdem Concilij canon duodecimus ita se habet: Placeat etiam, vt omnes Ecclesiae filij (exceptis diebus Dominicis in Quadragesima, etiam die sabbato sacerdotum admonitione, & districtiori comminatione reuocent, haec item proposita Caesario fuisse, qui & de his Arelatensem populum docuerat, satis intelligi potest, cum ea de re praeclearam habuerit homillam, qua ipso ingressu verbis illis suos Fideles interpellat: Rogo vos, fratres charissimi, vt in ista legitimo ac sacratissimo Quadragesime tempore, exceptis Dominicis diebus, nullus prae sumat, nisi forte ille, quos reuocatur infirmitas non permittit: Quia alijs diebus reuocare, aut remedium, aut primum est: in Quadragesima non reuocare, peccatum est. quibus planè rectè cuique inuenti appareret & Caesarium primum auctorem in Agathensi Concilio sanctiendorum cano. illorum fuisse, & (vt puto) scriptorem: peccitates enim Caesarij voces, quae in illis repe-

Maryi Romae... IV. PAGES PROBABILI... VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII.

reperitur canonibus, id existimare sua dent, ut altarij, & his similia. Ex quibus plane intelligas, non solum Casarium auctorem fuisse Patribus ea decernendi, sed et ipsidem discas citatas homilias verè germanas esse Casarij, quæ ad Concilio Agathinensi, cui idè Casarius presuit, concinne respondeant.

VIII.

Quod vero ad imitationem illa Gothorum Atianorum cõtingeret aliquos è fide Catholicam in hæresim infelices adduci, eosdemque facti penitentes ad Ecclesiam Catholicam remeare: quomodo hu suscipiendi esse, sancta Synodus ista decrevit:

Lapsi, id est, qui in Catholica fide baptizati sunt, si prevaricatione damnabiles post in hæresim transierint, grandem viderandi difficultatem saxeat, cuius quibus nos annorum multitudinem brevitate penitentiam bienni; conditione in scripta conditionis imponimus: ut prescripto biennio, tertio sine relatione veniant, & Ecclesiam studeant frequentare, in penitentium loco standi & orandi, humilitatem ita noviter observandam, ut etiam ipsi, cum catechumeni egredi commouentur, abscedant. Hac si observare voluerint, constituto tempore admittendæ ad altarium observatio relaxetur. Quæ si ardua vel dura forte putauerint, statuta prætorum canonum implere debentur. hæc Patres, dispensando (vraiunt) relaxandoque rigorem antiquorum canonum de lapsis. At quid de relapsis nunc, id per biennium tantum cum catechumenis dimittendi fuerint? in minime genium. Audiant, obsecro, Galliarum Antistites, quàm procul à sanctorum Patrum, à quibus per successione ad Evangelium accepere, institutis abhorrent, dum festinam nimis exhibendam clamant lapsi reconciliationem, nec anni vnus interlapso tempore penitentia immo ferme nullis præcedentibus illis à dicto canone præscriptis penitentia actionibus. At de Agathensi Concilio hæc tenentis.

IX.

Idem Alaricus hoc ipso anno regni sui vigesimo secundo Codicem Theodosianum ex nimia prolixitate contractum, auctum verò aliquibus interpretationibus per Atianum edendum curavit, visum autè atque examinatum probatamque ab Episcopis & vendam Iudicibus tradidit, hoc rescripto præmissis ad Timotheum V.C. Comitem:

Virilitates populi nostri propitia Divinitate tractantes, hoc quibus, quod in iure habetur iniquum, meliori deliberatione corrigimus, ut omnia legum Romanarum & antiquarum observantia, adhibitis sacerdotibus ac nobilibus viris, in incem diligentia melioribus deducatis respiciant: & nihil habeatur ambiguum, unde se dicta turba aut diversarum impugnet obediã. Quibus omnibus enucleatis, atque in vnum librum prædantium electione collectis, hæc, quæ excepta sunt, vel clariori interpretatione composita, venerabilium Episcoporum, vel Electorum provincialium nostrorum roborant assensus.

XI.

Ea idos scriptum librum, qui in tabulis habetur collectus, Gothicis Comitibus pro distinguendis negotijs nostris iussit clementia deservari, ut iuxta eius seriem vniversa causarum dispositur intentio: nec aliud culter aut de legibus, aut de iure licet in discrepationem proponere, nisi quod ad crediti libri & subscripti viri spectabilis Avianus manu (sicut iussimus) ordo complectitur. Proinde dergo te conuenit, ut in foro tuo nulla alia lex, neq, iuris formula proferri aut recipi præsumatur, quod si factum forte constituerit, aut ad periculum capitis tui, aut ad dispendium tuarum nobis facultatum. Hanc ergo præceptionem directi libri iussimus coherere, ut vniversos ordinationum nostris & disciplina seneat, & pena confringat. Subscriptio Aviani.

XII.

Avianus vir spectabilis ex præceptione domini nostri gloriosissimi Alarici Regis hunc Codicem de Theodosianis legibus atq, sententijs iuris vel diversis libri electum Adaris anno vigesimo secundo eo regnante edidit, atq, subscripti. Recognovimus. Data sub die quarto Nonas Februarii, anno vigesimo secundo Alarici Regis. Tolosa, hæc tenens decretum Alarici, in eo etiam potissimum commendandi, quod nullam penitus secularium legum editionem promulgationemque fieri passus est, antequam eisdem cognoscerentur atque ab Episcopis probarentur. Observatio quidem digna res est, quomodo Alaricus Rex quam diu nullum negotium, facerent Catholicæ Ecclesiæ Episcopos, quàm felicissimè ad viginti duos annos

regni, licet inter æmulos barbatos, propagarit. Sed quid accidit? Simulac S. Casarium Arelatensem Episcopum calumniâ oppressum exulare cogit, simul cum illo & felicitatem fecit extortem, atque regni pariter cum vita infelix dispendium passus est. At quomodo id acciderit, anni sequentis narratio declarabit.

Quod autem ad Orientales pertinet, sub huius anni Consulibus, nempe decimo sexto Anastasij Imperatoris anno, noua occasione obortus Constantinopoli aduersus Imperatorem tumultus Cedrenus recenset his verbis: Adhuc etiam Anastasius Cæsarum præforem quemdam Syroperam habitu presbyteri, qui in Regia iussu Imperatoris (nam a Manichæis iudi delicti abatur) qualem monstra & ab imaginibus Ecclesiasticis altera pingere, ob id magna populi coorta est seditio. Haud passa est Christiana pietas vel in Palatio pingi, quæ à religioso ritu abhorretere videretur: ut plane per eosuram Ecclesiasticam licentia illa pictoribus atque poetis à Gentilitate superstitiosis cultoribus concessa intelligatur esse sublata; peccatque in religionem idem intelligatur, quæ ita, que non adulationem, sed offensionem præstant, quoquo pacto in Ecclesiam introducant, quæ nec in aula regie patribus pingi Constantinopolitanus populus passus est. Habes hoc argumento complura luculenter scripta à Gabriel Paleato S.R.E. Cardinale, quæ expectata à Catholicis contra hæreticos sub prælo modò esse dicuntur: ferunt ea secum laudem suam, ut non indigeant alieno præconio.

XIII.

PICTORVM LICENTIA RELOCATA.

Sed accipe rursum quæ idem auctor Cedrenus istis subiicit de altercatione duorum Episcoporum alterius Orthodoxi fidei Catholicæ defensoris, alterius verò impij Atiani acerrimi disputatoris: quem cum effugientem omnem argumentationem Orthodoxam convincere minime posset, petere se ius eam ipsi Ariano obtulit conditionem, ut omnia disputatione, per ignem, cuius fides esset verior, probaretur, seque autem bobus in flammis dantibus, ille victor indicaretur, qui ab incendio illosus abscederet: quod recusante sacre Ariana, Orthodoxos intransignem, illosus exiit, hoc ipso quidem sub Anastasio Imperatore factum narrat, verum ad tempora Marciani Augusti Theodoros Lector refert; sub tempore autem Anastasij quod subiicimus accidisse commemorat: Denique Ariarum Constantinopoli Episcopum, eam Barbaram quemdam sic dæsum baptizaret, reprobatâ & corrupta Dominica traditione, ausus est inter baptizandum dicere: Baptizetur Barbarus in nomine Patris per Filium in Spiritu sancto. Quo dicto, aqua ex Colymbetra emanavit. Barbos verò arrepta fuga, exiit, & miraculum hoc cunctis significavit. hæc Theodorus. Sed quod antiquiores Patres diximus ita recepisse baptizatos ab Arianis, ut tamen ad Ecclesiam venientes minime rebaptizarent, sed christum tantummodò delinitos solemnè ritum reconciliarent Ecclesiæ; satis potest intelligi eos non alia formâ, quàm Ecclesiæ Catholicæ confessantem baptizate consuevisse.

XIV.

DE ARIANORVM EPISCOPO CONSTANTINOPOLITANO AGENTIBUS.

At quam occasione Anastasius Imperator hereticis libertatem, dederat Constantinopoli commorandi, & quæ vellent gendi, stem pacto suprà his verbis indicat: Imperator Macedonium vehementer visit, ut idem ipse faceret, nempe ut damnare Synodum Chalcedonensem ille verò sine vniversali Synodo, cui in Regia Roma Episcopus presideret, nihil se factum dixit. Quare Imperatorem contra se citavit: qui ob id ad magnam Ecclesiam consurgentes, inde auxilium curavit, & legis libertati hereticorum Ecclesiæ præbuit. hæc de impio Anastasio Augusto Theodoros: quæ autem præmitte de Elia Hierosolymorum Episcopo, nempe dimitte Chalcedonense Concilium, quàm à vero procol abhorreant, præter illa, quæ dicta sunt, denud inferius dicturi sumus.

XV.

MAGNVS COMITANVS IN CONSESSIONE.

Hoc eodem anno, de sancto Ioanne Melâ Episcopo Alexandrino hæretico, cum sedisset anno nouem, in eius locum subrogatus est Ioannes etulidem nominis tertius, cognomento Machiota, idemque hæreticus. hæc ex Nicophoro in serie Episcoporum Alexandrinorum, De eo autem Liberatus Diaconus ista habet: Ioannes Machiota successit Ioanni Melâ: hic etiam ipse suos Principes secutus est, suscipiens quidam Vniversum Zenonis edictum: non autem

XVI.

Lib. Theod. Reg. 14. p. 506.

Cont. Agath. 1. 66. DE IAT. IN HERAL. SIM AD ECCLESIAM X. VERSIS.

CODICEM THEODOSIANUM ALARICO INTERPRETARI PROMISSUM GATTE.

PROBATA ANTE EPISCOPOS LEGES.

qui in thesauris nostris oblatum ubi pro discutiendis.

Subscriptio Aviani.

Nonas Februarii, anno vigesimo secundo Alarici Regis.

Antequam cognoscerentur atque ab Episcopis probarentur.

quomodo Alaricus Rex quam diu nullum negotium, facerent Catholicæ Ecclesiæ Episcopos, quàm felicissimè ad viginti duos annos

suscepit

DE IOAN- NETE- TIO EPI- SCO PA- LEXAN- DRINO.

...suscepit Chalcedonense Concilium, aut epistolam sancti Leonis Pa- pa. tamquam non communicaret Flaviano Antiocheno, Elia Hierosolymitano, & Timotheo Constantinopolitano, qui postea suc- cessit Macedonio. Dicebat autem per se se habere haec cum dicit ipse, simulque vno fasce includat Ioannem hunc non communicasse neque Flaviano, neque Elia, neque Timo- theo; planè horum diuersa ratio fuit. Non enim commu- nicauit Flaviano & Elia, quòd hi reciperent Concilium Chalcedonense. non communicauit verò Timotheo, quòd iste, sicut Anastasius Imperator, reciperet Zenonis Enoticum; quòd esset tamquam imperfecta confessio, cum nulla ibi haberet expressa mentio damnationis Conci- lij Chalcedonensis. Haec ita se habuere, ipsi Ecclesia Alex- andrina colente Dioscorum & Petrum Mogum in Cete- rius prolabente.

IESU CHRISTI

Annus 507.

SYMMACHI PAP. Annus 9.

ANASTAS. IMP. 17. THEODOR. REG. 15.

I. ALARI- CVS REX OCCIDI- TVR.

QVI sequitur Christi annus quingentesimus septimus Consulatu Anastasij Augusti tertium & Venantij Decij adnotatur: Quo Alaricus Rex Gothorum Arianus, cum regnasset in Gallia Aquitania à Rhodano ad Ligerim vsque & Pireneos, à Clodoueo Rege Francorum victus occiditur. Haec autem quomodo se habuerint, & quae pre- cesserint, accuratè sunt peruestigatione narranda. Acci- dit planè, vt fuit cum in humano corpore ossa frangun- tur, prosterntur homo; ita cum è regno sanctissimi viri tolluntur, qui totam molem precibus fulciebant, ipsum magno fragore corruat: Quod igitur sanctorum subiu- gium precibus diu steterat inconcussim Alarici regnum, pro cuius felicitate sacri Antistites ad Deum Iuges fundebant orationes: simulac ab eo S. Caesarius Arelatensis Epi- scopus est passus exilium, & S. Quintianus factus extor- tis, omnino collabitur.

II. ALARI- CVS CO- LVIT S. REMI- GIVM.

Quomodo autem haec acciderint, antequam descri- bamus, de priori cultu Alarici Regis quo persequebatur sanctos Orthodoxos Episcopos, qualis fuerit, aliquo est exemplo primò significandum. Alaricus enim quantumlibet Arianus esset, tamen sanctos Antistites Catholicae communionis coluit & frequentauit officijs, eos praeter- rit, quos editione miraculorum Deo gratissimos sentiebat, vt inter alios S. Remigium Rhemensem Episcopum. Ad hunc enim cuiusdam Benedicti sui regij nobilis viri filiam arreptam curandam misit, quam Sanctus diuinà virtute non solum à demone liberauit, sed etiam defen- ctam reuocauit ad vitam; cuius rei causà eius parens Bene- dictus villam grandaem Rhemensi Ecclesiae dono dedit: Eius quidem rursum meminit idem S. Remigius in suo testamento, attigit haec omnia verbis istis: *Et est res, quas in provincia Benedictus quidam (cuius filiam mihi ab Alarico missam gratia sancti Spiritus per impositionem manuum mea peccatrix non solum à diabolo fraudis vinculo, sed ab inferis reuocauit) ad vsus luminis sui, Rhemensis Ecclesiae scilicet, & loci, ubi corpus meum acuerit, continuatim deseruire precipio, &c.*

III. b. Apud Sur. dia. 1. a. Lenaur. & dia. 1. OBo in sermone eiusdem.

Haec cum in suo testamento totidem verbis dicat ipse Remigius; nescio quomodo ab Hinemaro beatusdem Ec- clesiae Episcopo in vita eiusdem S. Remigij errore factum sit, vt pro Benedicto isto patre puellae; hominæ praediui- te in Provincia, positus sit S. Benedictus hoc tempore monasticam vitam in Italia apud Sublacum excolens, cuius nomine & per breuis epistola ad eundem S. Remigium data refertur, cum nihil praeter nomen commune habere Benedictus iste cum alio cognoscatur. Ceterum maioris apud me fidei est ipsum eiusdem Remigij testimonium in suo testamento disertis verbis id asserentis, quam cuiusuis auctoris vel multiplicium aliud asserentium. Sed discuti-

mus eam, quae hac de re S. Benedicti à S. Remigium data fertur epistola: extat illa in appendice Chronici Cassinè- sis à Leone Oltiensis editi, cui eiusmodi inscriptio praefixa legitur:

Dominico sacerdoti Remigio frater & conseruus in Christo Iesu carnobialis vita humilium cultor Benedictus aeterna benedictionis in- nuus. Haec quidem inscriptio de impostura magnoperè sus- picionem auget, inuistatum quippe omnino, vt scribens inferior aetate & dignitate ad maiorem, se fratrem & con- seruum appellat, benedictionem imperitatur. Ipsa autem epistola sic se habet:

Sanctissimo tuo congratulans profectus, sacerdos Regis, quia summi capiti membra sumus, quod mihi de Ise sentio, iam Deo pos- sident me credo in te. Ecce quod mea peccata fieri prohibuerunt, tua auctoritate sacerdotalia habent merita: & desinant modo circa me riuotes hominum, cum apud te constet omnium perfectionem esse virtutum. Hanc ea pietatem & ad antiquo hoste obsequium tua delege- calfidini, quatenus pro eius liberationis sacramentum offerre Deo debeas, & meam paritatem victorià ipsa non minimum latifices. Vale sacerdotum Christi impudissime calcule, haec tamen nomine S. Benedicti epistola apud Leonem in appendice colloca- ta: de cuius fide tu, consideratis & perpenis, quae dicta sunt, quam liber sententiam fero: nobis certe nec mini- mum quidem amitteret, cum praesertim discrepare intelli- gatur à scripto testamento S. Remigij, quod non solum do- ctus Brittonius, quicquid, sed qui illud inspicunt eruditii omnes legitimum probant atque germanum absque fuce vilo admixto conscriptum.

At quoniam modo acciderit, vt qui externos longeque positos sanctos Episcopos coluit Alaricus Rex Gothorum, eos verò, quos domi habet et magni nominis aequè sanctos, vt Caesarium Arelatensem & Quintianum Rutenorum Episcopos fuerit insecutus; iam dicendum: atque de sancto Caesario primo loco quae ab huius temporis fidelissimo auctore Cypriano scriptis sunt prodita ad eius foretorem Caesarium nominatam, verbis ipsius hic describamus: *Accidit autem (inquit) vt sancti viri tranquillum animum post aliquot dies luita satanae malitia infestaret, & cui non posset vlla cor- poris obviare vitia, eiusdem proditiōnis notam inurere conaretur. Nam Licupmannus beati viri Notarius, homo nequam & perditus, non dubitauit talem se gerere aduersus virum Apostolicum, qualem olim Iudas aduersus Saluatorem. Armatus improbus ille saeu delationi veneno; suggerit Alarico Regi per eos, qui illi erant à secretis, beatissimum Caesarium à Gallijs genus ducentem totum in id viribus accumbere, vt dedicationem faciat. & vrbem Arelatensem Burgun- diombus prodar; cum ille pastor praesentissimus flexis genibus precum gentium, vrbium tranquillitatem diebus ac noctibus à Domino pre- caretur. Quare magis credendum est, diabolo instigante, in sancti viri exilium barbaram ferocitatem incitatam esse: non enim gra- tus aut carum est hosti, qui id orat, quod cum eius factis & conatibus pugnet. Itaque, qui cum ad erant, instigantibus, nec innocens fides attenditur, nec accusatiōnis veritas inquiritur; sed vanà & iniqua delatione dānarum, à Arelate extrahitur, cogitur apud Bardagaltes exulare. Quod autē exul miraculum ingens ediderit, audi:*

Sed ne obscura esset in illo gratia Dei, casu accidit, vt nocte quā- dam ea eius, as voracibus vastaretur flammis. Tum verò cines ocyus occurrunt ad hominem Dei: Sancte Caesari, clamant; precibus tuis extinguas ignem saeuientem. Audens id vir Dei, dolore pariter & pietate commotus, venientis flammæ procedit obviam, humisq; ad preces prosterntur: mox igneos premit abigiq; globos, concurrunt eò omnes, & diuina virtutis consono vocibus laudes celebrant. De- inceps verò an: à apud omnes admiratione fuit, vt in ea vrbē non so- lum vt Pontifex, verum etiam instar Apostoli haberetur, & perfe- ctionis auctor diabolus pudeseret, cernens eum, quem proditiōnis reum per agere misus esset, diuini operis miraculis clarescere. Id verò ita gestum esse, vt diximus, fidelis relatione comperimus. Sed quomodo ab exilio liberatur, accusatorq; damnatur, pergit idem auctor haec subdens.

Cuius autem illic dogeter, vti semper & vbiq; consenerat, Ecclesiam docuit reddere Caesari, quae sunt Caesari, & quae sunt Dei Deo: Obedire iuxta Apostolum Regibus & potestatibus, quan- do iuxta praecipunt: sed in Ariano Principe contemere dogma- tum prauatatem. Arguetur (quem admodum testatur Veritas) non potuit lucerna abscondi supra candelabrum Domini posita; sed

IV. EPITOLA QUA DE CIVITATE BENE- DI- CTI.

V. AETNAI

VI.

IX.

Extat a- pud Sur. 1. a. dia. 17. Augusti.

ALARI- CVS EY- LARE CO- GIT CA- SARIVM.

X.

GALLICVS NA PICTVS PVRTA HAVD PATIT GOTHVS ARIANVS

VII. CRISA RINI MI- RACTIVS CLARVS.

VIII.

Mat. 22

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5

Mat. 5